



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

De suscipientibus baptismum. Quæstio 68.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

zatus, non potest suscipere baptizatum (vt est declaratum in concilio Mogunrino *) licet non baptizatus possit baptizare: quia persona baptizantis est de necessitate sacramenti, non autem persona suscipientis: sicut dictum est *.

* refertur
de cōf. d.
4. c. 101.
In baptis-
mate.
* a. p. r. c. a.

Ad secundum dicendum, quod sicut est alia generatio spiritualis à carnali, ita etiam debet esse alia disciplina: secundum illud Hebr. 12. Patres quidem carnis nostræ habuimus eruditores, & reuerbamur eos; non multo magis obtemperabimus patri spirituum, & viuemus? Et ideo alius debet esse pater spiritualis à patre carnali, nisi necessitas contrarium exigat.

Ad tertium dicendum, quod confusio esset disciplina, nisi esset vnus principalis instructor. Et ideo in baptismo vnus debet esse principalis susceptor, Alij tamen possunt admitti quasi coadiutores.

QVÆST. LXVIII.

De suscipientibus baptismum, in duodecim articulos diuisa.

Deinde considerandum est de suscipientibus baptismum.

- ¶ Et circa hoc quærentur duodecim.
- ¶ Primo, vtrum omnes teneantur ad suscipiendum baptismum?
- ¶ Secundo, vtrum aliquis possit saluari sine baptismo?
- ¶ Tertio, vtrum baptismus sit differendus?
- ¶ Quarto, vtrum peccatores sint baptizandi.
- ¶ Quinto, vtrum peccatoribus baptizatis sint imponenda opera satisfactoria?
- ¶ Sexto, vtrum requiratur confessio peccatorum?
- ¶ Septimo, vtrum requiratur intentio ex parte baptizati?
- ¶ Octauo, vtrum requiratur fides?
- ¶ Nono, vtrum pueri sint baptizandi?
- ¶ Decimo, vtrum pueri Iudzorum sint baptizandi inuitis parentibus?

¶ Undecimo, vtrum aliqui sint baptizandi in maternis vteris existentes?

¶ Duodecimo, vtrum furiosi & amentes sint baptizandi?

ARTIC. I.

384 *Vtrum omnes teneantur ad susceptionem baptismi?*

inf. q. 70. AD primum sic proceditur. Videtur, quod non teneantur omnes ad susceptionem baptismi. Per

a. 2. ad 3. Christum enim non est hominibus arctata via salutis.

q. 4. Et 4. Sed ante Christi aduentum poterant homines saluari

d. 4. q. 3. sine baptismo. Ergo & post Christi aduentum.

a. 3. q. 2. ¶ 2 Præterea, Baptismus maxime videtur esse institutus in remedium peccati originalis. Sed ille, qui

e. et ad 3. est baptizatus, cum non habeat originale peccatum,

et d. 6. q. non videtur quod possit illud transfundere in prole.

l. a. 1. q. 1. Ergo filij baptizatorum non videntur esse baptizandi.

c. et 4. cō-

tra c. 71. ¶ 3 Præterea, Baptismus datur ad hoc, quod aliquis per gratiam a peccato mundeatur. Sed hoc consequuntur illi, qui sunt sanctificati in vtero, sine baptismo. Ergo non tenentur ad suscipiendum baptismum.

S E D contra est, quod dicitur Io. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei. Et in lib. de eccl. dogmatibus dicitur, Baptizatis tantum iter salutis esse credimus.

R E S P O N D E O dicendum, quod ad illud homines tenentur, sine quo salutem consequi non possunt. Manifestum est autem, quod nullus potest salutem consequi, nisi per Christum. Vnde & Apost. dicit Ro. 5. Sicut per vnus delictum in omnes homines in condemnationem, sic & per vnus iustitiam, in omnes homines in iustificationem vitæ. Ad hoc autem datur baptismus, ut aliquis per ipsum regeneratus, incorporetur Christo, factus membrum ipsius. Vnde dicitur Gal. 3. Quicumque in Christo baptizati estis, Christum induistis. Vnde manifestum est, quod omnes ad baptismum tenentur, & sine eo non potest esse salus hominibus.

Ad primum ergo dicendum, quod nunquam homines potuerunt saluari, etiam ante Christi aduentum,

nisi

in l. de ec-

cle. dog. c.

24. et 74.

habetur

inter ope.

Aug. t. 3

nisi fierent membra Christi: quia vt dicitur Actū 4. non est aliud nomen datum hominibus, in quo oporteat nos saluos fieri. Sed ante aduentum Christi, homines Christo incorporabantur per fidem futuri aduentus: cuius fidei signaculum erat circumcisio; vt Apost. dicit Rom. 4. Ante vero quā circumcisio institueretur, sola fide (vt Greg. * dicit) cum sacrificiorum oblatione, quibus suam fidem antiqui patres profitebantur, homines Christo incorporabatur. Post aduentum etiam Christi, homines per fidem Christo incorporantur: secundum illud Ephes. 3. Habitare Christum per fidem in cordibus vestris. Sed alio signo manifestatur fides rei iam præsens, quā demonstraretur, quando erat futura: sicut etiā alijs verbis significatur præsens, præteritum, & futurum. Et ideo licet ipsum sacramentum baptismi non semper fuerit necessarium ad salutem: fides tamen, cuius baptismus sacramentum est, semper necessaria fuit.

*l. 4. mor.
c. 2. circa
med.*

Ad secundum dicendum, quod (sicut in secunda parte dictum est *) illi qui baptizantur, renouantur per baptismum secundum spiritum, corpus tamen remanet subiectum vetustati peccati: secundum illud Rom. 8. Corpus quidem mortuum est propter peccatum, spiritus vero viuū propter iustificationem. Vnde & Aug. * probat in lib. contra Iulianum, quod non baptizatur in homine, quicquid in eo est. Manifestum est autem, quod homo non generat generatione carnali secundum spiritum, sed secundum carnem. Et ideo filij baptizatorum, cum peccato originali nascuntur: vnde indigent baptizari.

*p. 2. q. 8 r.
a. 3. ad 2.*

*l. 6. c. 6. a
me. ad fi.
to. 7.*

Ad tertium dicendum, quod illi qui sunt sanctificati in vtero, consequuntur quidem gratiam emundantem a peccato originali: non tamen ex hoc ipso consequuntur characterem, quo Christo configurentur. Et propter hoc si aliqui nunc sanctificarentur in vtero, necesse esset eos baptizari: vt per susceptionē characteris, alijs membris Christi conformarentur.

385

Vtrum sine baptismo aliquis possit saluari?

i. 2. q. 113

a. 3. ad 1

Et 4. d. 4.

q. 3. a. 3.

q. 2. co. et

ad 1. et 4

con. c. 72.

col. 2. Et

quo. 1. a.

4. et 10. 6

le. 7. co. 1

c. 74. t. 3.

habetur

de con. d.

4 c. 36.

q. 65. a. 3

c. 4.

1. 5. met.

te. 6. t. 3.

in l. 9. in

Ien. q. 84

a. me. t. 4.

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd sine baptismo nullus possit saluari. Dicit enim Dominus Ioan. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei. Sed illi soli saluantur, qui regnum Dei intrant. Ergo nullus potest saluari sine baptismo, quo aliquis regeneratur ex aqua, & Spiritu sancto.

¶ 2 Præterea, in lib. de ecclesiast. dogmatib. * dicitur, Nullum catechumenum, quamuis in bonis operibus defunctum, vitam æternam habere credimus, excepto martyrio, ubi tota virtus sacramenti baptismi completur. Sed si aliquis sine baptismo possit saluari, maximè hoc haberet locum in catechumenis bona opera habentibus, qui videntur habere fidem per dilectionem operantem. Videtur ergo, quòd sine baptismo nullus possit saluari.

¶ 3 Præterea, sicut supra dictum est †, sacramentum baptismi est de necessitate salutis. Necessarium autem est, sine quo non potest aliquid esse: ut dicitur 5. metaph. * Ergo videtur, quòd sine baptismo nullus possit consequi salutem.

SED contra est, quòd August. * dicit super Leuiticum, Inuisibilem sanctificationem quibusdam affuisse, & profuisse, sine visibilibus sacramentis; visibilem vero sanctificationem (quæ fit sacramento visibili) sine inuisibili posse adesse, sed non posse prodesse. Cum igitur sacramentum baptismi ad visibilem sanctificationem pertineat, videtur quòd sine sacramento baptismi, aliquis possit salutem consequi per inuisibilem sanctificationem.

RESPONDEO dicendum, quòd sacramentum baptismi dupliciter potest alicui deesse. Uno modo & re & voto, quod contingit illis, qui nec baptizantur, nec baptizari volunt: quod manifeste ad contemptum sacramenti pertinet, quantum ad illos qui habent usum liberi arbitrij. Et ideo hi, quibus hoc

hoc modo deest baptismus, salutem consequi non possunt: quia nec sacramentaliter, nec mentaliter Christo incorporantur, per quem solum est salus. Alio modo potest sacramentum baptismi alicui deesse re, sed non voto: sicut cum aliquis baptizari desiderat, sed aliquo casu præuenitur morte, antequam baptismum suscipiat. Et talis sine baptismo actuali, salutem consequi potest, propter desiderium baptismi, quod procedit ex fide per dilectionem operante. per quam Deus interiori hominem sanctificat, cuius potentia sacramentis visibilibus non alligatur. Vnde Anabr. * dicit de Valent. qui catechumenus mortuus fuit, Quæ regeneratus eram, amisi: verumtamen ille gratiam quam poposcit, non amisi.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut dicitur 1. Reg. 16. Homo videt ea quæ parent, Dominus autem intuetur cor. Ille autem, qui desiderat per baptismum regenerari ex aqua & Spiritu sancto, corde quidem regeneratus est, licet non corpore: sicut & Apostolus dicit Roman. secundo, quod circumcisio cordis est in spiritu, non in littera, cuius laus non ex hominibus, sed ex Deo est.

Ad secundum dicendum, quod nullus peruenit ad vitam æternam, nisi absolutus ab omni culpa, & reatu pœnæ. Quæ quidem vniuersalis absolutio fit in perceptione baptismi, & in martyrio: propter quod dicitur, quod in martyrio omnia sacramenta baptismi complentur, scilicet quantum ad plenam liberationem à culpa & pœna. Si quis ergo catechumenus sit habens desiderium baptismi (quia aliter in bonis operibus non moreretur, quæ non possunt esse sine fide per dilectionem operante) talis decedens non statim peruenit ad vitam æternam, sed patietur pœnam pro peccatis præteritis: ipse tamen saluus erit sic quasi per ignem, vt dicitur primæ Corinthiorum tertio.

Ad tertium dicendum, quod pro tanto dicitur sacramentum baptismi esse de necessitate salutis, quia non

*in lib. de
obitu V. a
len paulo
ante me.
h. bet. r
lio 5. ep.
immedia
te post ep.
33. 10. 3.*

non potest esse homini salus, nisi saltem in voluntate habeatur, quæ apud Deum reputatur pro facto.

ARTIC. III.

Virum baptismus sit differendus?

386

4. d. 4. q.

3. a. 1. q. 2.

et di. 17.

q. 3. a. 1.

q. 4. c. &

mal. q. 4.

a. 1.

*habetur

de cons. d.

4. ca. Duo

tempora.

Et sumi-

tur ex ep.

eius 4. c.

5.

† in conc.

Agath.

c. 25.

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod baptismus sit differendus. Dicit enim Leo Papa*, Duo tempora, id est, Pascha, & Pentecoste ad baptizandum à Romano Pontifice legitimè præfixa sunt: unde dilectionem vestram monemus, ut nullos alios dies huic obseruationi misceatis. Videtur ergo, quod oporteat non statim aliquem baptizari, sed vsque ad prædicta tempora baptismum differri.

¶ 2 Præterea, In Concil. Agathensi † legitur, Iudæi, quorum perfidia frequenter ad vomitum redit, si ad leges catholicas venire voluerint, octo menses inter cathecumenos Ecclesiæ limen introeant: & si pura fide venire noscantur, tunc demum baptismi gratiam mereantur. Non ergo statim sunt homines baptizandi, sed vsque ad certum tempus est differendum baptismus.

¶ 3 Præterea, Sicut dicitur Isai. 27. Iste est omnis fructus, ut auferatur peccatum. Sed magis videtur auferri peccatum vel etiam diminui, si baptismus diu differatur. Primo quidem, quia peccantes post baptismum, grauius peccant: secundum illud Hebr. 10. Quanto magis putatis deteriora mereri supplicia, qui sanguinem testamenti pollutum duxerit: in quo sanctificatus est, scilicet per baptismum? Secundo, quia baptismus tollit peccata præterita, non autem futura: unde quanto magis baptismus differtur, tanto plura peccata tollit. Videtur ergo, quod baptismus debeat diu differri.

S E D contra est, quod dicitur Eccles. 5. Non tardes conuerti ad Dominum, & ne differas de die in diem. Sed perfecta conuersio ad Deum, est eorum, qui regenerantur in Christo per baptismum. Non ergo debet baptismus differri de die in diem.

RESPONDEO dicendum, quod circa hoc distin-

guen-

guendum est, utrum sint baptizandi pueri, vel adulti. Si enim pueri sint baptizandi, non est differendum baptismum. Primo quidem, quia non expectatur in eis maior instructio, aut etiam plenior conuersio. Secundo, propter periculum mortis: quia non potest eis alio remedio subueniri, nisi per sacramentum baptismi. Adultis verò subueniri potest per solum baptismi desiderium, ut supra dictum * est. Et ideo adultis non statim, cum conuertuntur, est sacramentum baptismi conferendum: sed oportet differre vsque ad aliquod certum tempus. Primo quidem, propter cautelam Ecclesie, ne decipiatur, sacramentum fidei accedentibus conferens: secundum illud 1. Ioan. 4. Nolite omni spiritui credere, sed probate spiritus si ex Deo sint. Quæ quidem probatio sumitur de accedentibus ad baptismum, quando per aliquod spatium, eorum fides & mores examinantur. Secundo, hoc est necessarium ad utilitatem eorum, qui baptizantur: quia aliquo temporis spatio indigent, ad hoc quod plene instruantur de fide, & exercitentur in his, quæ pertinent ad vitam Christianam. Tertio, hoc est necessarium ad quandam reuerentiam sacramenti, dum in solemnitatibus præcipuis, scilicet Paschæ & Pentecostes homines ad baptismum admittuntur, & ita deuotius sacramentum suscipiunt. Hæc tamen dilatio est prætermittenda duplici ratione. Primo quidem, quando illi qui sunt baptizandi, apparent perfecte instructi in fide, & ad baptismum idonei; sicut Philippus statim baptizauit Eunuicum (ut habetur Act. 8.) & Petrus Cornelium, & eos qui cum eo erant; ut habetur Act. 10. Secundo, propter infirmitatem, aut aliquod periculum mortis. Vnde Leo Papa * dicit, Hi qui necessitate mortis, ægritudinis, obsidionis, persecutionis, & naufragij, vrgentur, omni tempore debent baptizari. Si tamen aliquis morte præueniatur, articulo necessitatis sacramentum excludente, dum expectat tempus ab ecclesia institutum, saluatur, licet per ignem, ut supra dictum est. Peccat autem si vltra tempus institutum ab ecclesia,

art. præc.

*habetur
de confes
d. 4. c. si
qui neces
sitate, sus
mitur ex
epif. eius
4. c. 6.
art. præc.
ad 2.*

lia,

fia, differat accipere baptismum, nisi ex causa necessaria & licentia prælatorum Ecclesiæ. Sed tamen & hoc peccatum cum alijs deleri potest per succedentem contritionem, quæ supplet vicem baptismi, vt supra dictum est *.

*in corpore
art. 8.
art. præc.*

Ad primum ergo dicendum, quod illud mandatum Leonis Papæ de obseruandis duobus temporibus in baptismo, intelligendum est de adultis; excepto tamen periculo mortis, quod semper in pueris est timendum, vt dictum est *.

*in corpore
art.*

Ad secundum dicendum, quod illud de Iudæis, est institutum ad Ecclesiæ cautelam, ne simplicium fidem corrumpant, si non fuerint plenè conuersi. Et tamen vt ibidem subditur, si infra tēpus præscriptū, aliquod periculum infirmitatis incurrerint, debent baptizari.

Ad tertium dicendum, quod baptismus per gratiam quam confert, nō solum remouet peccata præterita, sed etiam impedit peccata futura ne fiant. Hoc autem præcipuè desiderandum est, vt homines non peccent. Secundario autem, vt leuius peccent, vel etiam vt eorum peccata mudentur: secundum illud 1. Ioannis secundo, Filioli mei hæc scribo vobis, vt non peccetis: sed & si quis peccauerit, aduocati habemus apud patrem Iesum Christum iustum; & ipse est propitiatio pro peccatis nostris.

ARTIC. IV.

Vtrum peccatores sint baptizandi?

287
*inf ar. 8.
ad 4.*

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod peccatores sint baptizandi. Dicitur enim Zach. 13. In die illa erit fons patens domui Dauid, & habitantibus Hierusalem, in ablutionem peccatoris & menstruata. Quod quidē intelligitur de fonte baptismali. Ergo videtur, quod sacramentum baptismi sit etiam peccatoribus exhibendum.

¶ 2 Præterea, Dominus dicit Matth. 9. Non est opus valentibus medicus, sed malè habentibus. Malè autem habentes, sunt peccatores. Cum igitur spiritalis medici, scilicet Christi medicina sit baptismus,

mus.

mus, videtur quod peccatoribus sit sacramentum baptismi exhibendum.

¶ 3 Præterea, Nullum subsidium debet peccatoribus subtrahi. Sed peccatores baptizati, ex ipso characterē baptismali spiritualiter adiuuantur, cum sit quædam dispositio ad gratiam. Ergo videtur quod sacramentum baptismi sit peccatoribus exhibendum.

SED contra est, quod Augustinus dicit, Qui creauit te sine te, non iustificabit te sine te. Sed peccator cum habeat voluntatem non dispositam, non cooperatur Deo, immo magis contrarium operatur. Ergo frustra adhiberetur sibi baptismus ad iustificationem non disposito.

RESPONDEO dicendum, quod aliquis potest dici peccator dupliciter. Vno modo propter maculam & reatum præteritum. Et sic peccatoribus est sacramentum baptismi conferendum: quia est ad hoc specialiter institutum, ut per ipsum peccatorum sordes mundentur, secundum illud Ephes. 5. Mundans eam (scilicet Ecclesiam) lauacro aquæ in verbo vitæ. Alio modo potest dici aliquis peccator ex voluntate peccandi, & proposito persistendi in peccato. Et sic peccatoribus non est sacramentum baptismi conferendum: primo quidem, quia per baptismum homines Christo incorporantur. secundum illud Gal. 3. Quicumque in Christo baptizati estis, Christum induistis. Quædiu autem aliquis habet voluntatem peccandi, non potest esse Christo coniunctus: secundum illud ad 2. Cor. 6. Quæ participatio iustitiæ cum iniquitate? unde & Aug. dicit in lib. 7. de penit. quod nullus suæ voluntatis arbiter constitutus, potest nouam vitam inchoare, nisi eum veteris vitæ peniteat. Secundo, quia in operibus Christi & Ecclesiæ nihil debet fieri frustra. Frustra autem est, quod non pertingit ad finem ad quem est ordinatum. Nullus autem habens voluntatem peccandi, simul potest à peccato mundari, ad quod ordinatur baptismus: quia hoc esset ponere contradictoria esse simul. Tertio, qui in sacramentalibus

ca. 2. nota
pro. ul. à
prin. 10.
9.

bus signis non debet esse aliqua falsitas. Est autem signum falsum, cui res significata non respondet. Ex hoc autem, quod aliquis lauandum se præbet per baptismum, significatur, quod se disponat ad interiorē abluionem. Quod non contingit de eo, qui habet propositū persistendi in peccato. Vnde manifestū est, quod talibus sacramentū baptismi non est conferendum.

Ad primum ergo dicendum, quod illud verbum est intelligendum de peccatoribus, qui habent voluntatem recedendi à peccato.

Ad secundum dicendum, quod spiritualis medicus, scilicet Christus, operatur dupliciter. Vno modo interiorius per seipsum: & sic preparat voluntatem hominis, ut bonum velit, & malū odiat. Alio modo operatur per ministros, exterius adhibendo sacramenta: & sic operatur perficiendo exterius id quod est interiorius inchoatum. Et ideo sacramentum baptismi non est exhibendum, nisi ei in quo interioris conuersionis aliquod signum apparet; sicut nec medicina corporalis adhibetur infirmo, nisi in eo aliquis motus vitalis naturæ appareat.

2. 26. 20. 4
lib. 2. ors.
fid. c. 30.

388

sup. 9. 49.
2. 2. ad 2
et inf. ar.
6. co. et 2.
d. 6. qu. 1.
2. 1. 9. 1.
s. 3. d.
39. a. 3. 9.
2. ad 1. et
4. d. 6. 9.
1. a. 1. 2. 9.
10n. c. 5.
or. Ro. 11.
de. 4. col. 4
49. 5.

Ad tertium dicendum, quod baptismus est fidei sacramentum. Fides autem informis non sufficit ad salutem, nec ipsa est fundamentum: sed sola fides formata, quæ per dilectionem operatur, ut August. dicit in lib. * de fide & operibus. Vnde nec sacramentum baptismi salutem conferre potest cum voluntate peccandi: quæ fidei formam excludit. Non est autem per impressionem characteris baptismalis aliquis disponendus ad gratiam, quamdiu in eo apparet voluntas peccandi: quia Deus neminem ad virtutem compellit, sicut Damal. * dicit.

ARTIC. V.

Utrum peccatoribus baptizatis sint imponenda opera satisfactoria?

Ad quintum sic proceditur. Videtur, quod peccatoribus baptizatis sint opera satisfactoria imponenda. Hoc enim ad iustitiam Dei pertinere videtur,

tur, vt pro quolibet peccato aliquis puniatur: secundum illud Eccles. vii. Cūcta quæ fiunt, adducet Deus in iudicium. Sed opera satisfactoria imponuntur peccatoribus in pœnam præteritorum peccatorum. Ergo videtur, quòd peccatoribus baptizatis sint opera satisfactoria imponenda.

¶ 2 Præterea, Per opera satisfactoria exercitantur peccatores de nouo conuersi ad iustitiam, & subtrahuntur eis occasiones peccandi: nam satisfacere est peccatorum causas excidere, & peccatis aditum non indulgere. Sed hoc maximè est necessarium nuper baptizatis. Ergo videtur, quod baptizatis sint opera satisfactoria iniungenda.

¶ 3 Præterea, Non minus debitum est, vt homo Deo satisfaciat, quàm proximo. Sed nuper baptizatis iniungendum est, vt satisfaciant proximis, si eos læserint. Ergo etiam est eis iniungendum, vt Deo satisfaciant per opera pœnitentiæ.

SED contra est, quòd Ambros. * super illud Roman. 11. Sine pœnitentia sunt dona & vocatio Dei, dicit, Gratia Dei in baptismo non requirit gemitum neque planctum, vel etiam opus aliquod: sed solam fidem, & omnia gratis condonat.

* est g'os.
D. Amb.
in illū lo
cum, to. 5

RESPONDĒO dicendum, quòd sicut Apóst. dicit Rom 6. Qui umque baptizati sumus in Christo, in morte ipsius baptizati sumus: consepulti enim sumus ei per baptismum in mortem, ita scilicet quòd homo, per baptismum incorporatur ipsi morti Christi. Manifestum est autè ex supradiçtis *, quòd mors Christi satisfactoria fuit sufficienter pro peccatis. nõ solum nostris, sed etiam totius mundi, vt dicitur 1. Ioan. 2. Et ideò ei qui baptizatur, pro quibuscumque peccatis, non est aliqua satisfactio iniungenda: hoc enim esset iniuriã facere passioni & morti Christi. quasi ipsa non esset sufficiens ad plenariã satisfactionem pro peccatis baptizatorum.

qu. 9. c.
48.

libr. 2. de
bapt. par.
cap. 26 à
me, to. 7.

Ad primum ergo dicendum, quòd sicut August. * dicit in lib. de baptismo paruulorum, ad hoc baptis-

mus

mus valet, vt baptizati Christo incorporentur, vt membra eius. Vnde ipsa pœna Christi fuit satisfactoria pro peccatis baptizatorum, sicut & pœna vnus membri potest esse satisfactoria pro peccato alterius membri. Vnde Isai. 53. dicitur, Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portauit.

glos. ord.
ibi.

Ad secundum dicendum, quòd nuper baptizati, exercitandi sunt ad iustitiam, non per opera penalia, sed per opera facilia: vt quasi quodam lacte facilis exercitij promoueantur ad perfectiora: vt glos. * dicit super illud Psal. 130. Sicut ablactatus est super matre sua. Vnde & Dominus discipulos suos de nouo conuersos, à ieiunio excusauit: vt patet Matth. 9. Et hoc est, quod dicitur primæ Petri secundo, Sicut modo geniti infantes, lac concupiscite, vt in eo crescatis in salutem.

Ad tertium dicendum, quòd restituere malè ablata proximis, & satisfacere eis de iniurijs illatis, est cessare à peccando: quia hoc ipsum, quod est detinere aliena, & proximum læsum non placare, est peccatum. Et ideò peccatoribus baptizatis iniungendum est, quòd satisfaciant proximis: sicut & quòd desistat à peccato: non est autem eis iniungendum, quòd pro peccatis præteritis aliquam pœnam patiantur.

ARTIC. VI.

Verum peccatores ad baptismum accedentes teneantur sua peccata confiteri?

389

2. dif. 19.
a. 2. q. 2.
ad 1. ¶
4. con. c.
58 et Ro.
11. de. 4.
col. 4. ¶
5.

AD sextum sic proceditur. Videtur, quòd peccatores ad baptismum accedentes, teneantur sua peccata confiteri. Dicitur enim Matth. 3. quòd baptizabantur multi à Ioanne in Iordane, confitètes peccata sua. Sed baptismus Christi est perfectior, quàm baptismus Ioannis. Ergo videtur, quòd multo magis illi qui sunt baptizandi baptismo Christi, debeant sua peccata confiteri.

¶ 2. Præterea, Prouerb. 28. dicitur, Qui abscondit scelera sua, non dirigetur: qui autem confessus fuerit, & reliquerit ea, misericordiã cõsequetur. Sed

ad

ad hoc aliqui baptizantur, vt de peccatis suis misericordiam consequantur. Ergo baptizandi debent sua peccata confiteri.

¶ 3 Præterea, Pœnitentia requiritur ante baptismum, secundum illud Actuum 2. Agite pœnitentiam, & baptizetur vnusquisque vestrum. Sed confessio est pars pœnitentiæ. Ergo videtur, quòd confessio peccatorum requiratur ante baptismum.

SED contra est, quòd confessio peccatorum debet esse cum fletu. Dicit enim Aug.* in lib. de pœnitentia, Omnis ista varietas confitenda est & deslenda. Sed sicut Ambr. † dicit, gratia Dei in baptismo non requirit gemitum neque planctum. Ergo à baptizandis non est requirenda confessio peccatorum.

RESPONDEO dicendum, quòd duplex est peccatorum confessio. Vna quidem interior, quæ fit Deo: & talis confessio peccatorum requiritur ante baptismum, vt scilicet homo sua peccata recogitans, de eis doleat. Non enim potest inchoare nouam vitam, nisi pœniteat eum veteris vitæ, vt dicit Augustinus* in libro de pœnitentia. Alia verò est confessio peccatorum exterior, quæ fit sacerdoti: & talis confessio non requiritur ante baptismum. Primo quidem, quia talis confessio cum respiciat personam ministrum, pertinet ad pœnitentiæ sacramentum, quod non requiritur ante baptismum: quia est ianua omnium sacramentorum. Secundo, quia confessio exterior, quæ fit sacerdoti, ordinatur ad hoc, quòd sacerdos confitentem absoluat à peccatis, & liget ad opera satisfactoria, quæ baptizatis non sunt imponenda, vt supra dictum est. Nec etiã baptizati indigēt remissione peccatorum per clauas Ecclesiæ, quibus omnia remittuntur per baptismum. Tertio, quia ipsa particularis confessio homini facta, est penosa propter verecundiã confitentis: Baptizato autē nulla exterior pœna imponitur. Et idèd à baptizatis non requiritur specialis confessio peccatorum: sed sufficit generalis, quã faciunt, cū secundum ritum Ecclesiæ abrenuntiant Satanae & omnibus

Ter. Par. Vol. 14.

L

pon-

*c. 14. non
procul à
prin. to. 4
& habetur
de pœnit. d. 5.
c. 1. ante
med.*

*† ad Ro.
11. super
illud sine
pœn. sunt
dona Dei
to. 3.*

*ca. 2. non
procul à
prin. to.
9.*

ar. præc.

*in gl. or.
sup. illud
Exibant,
vt bapti-
zarentur
ab eo.*

pompis eius. Et hoc modo dicit quædā glos. * Matth. 3. quòd in baptismo Ioannis, exemplum dabatur baptizandis confitendi peccata, & promittendi meliora. Si qui tamen baptizandi, ex deuotione sua peccata confiteri vellent, esset eorum confessio audienda, non ad hoc quòd eis satisfactio imponeretur: sed ad hoc quòd contra peccata consueta eis spiritualis informatio vitæ traderetur.

Ad primū ergo dicendum, quòd in baptismo Ioannis non remittebantur peccata: sed erat baptismus pœnitentiæ. Et idèd conuenienter accedentes ad illud baptisma, confitebantur peccata: vt secundum qualitatem peccatorum, eis pœnitentia determinaretur. Sed baptimus Christi est sine exteriori pœnitentia, vt Ambrosius * dicit. Vnde non est similis ratio.

*loco cita-
to in arg.
sed contra*

Ad secundum dicendum, quòd baptizatis sufficit confessio interior Deo facta, & etiam exterior generalis, ad hoc quòd dirigantur, & misericordiam consequantur. Nec requiritur confessio specialis exterior: sicut dictum est*.

*in corpo-
re art.*

Ad tertium dicendum, quòd confessio est pars pœnitentiæ sacramentalis, quæ non requiritur ante baptismum, vt dictum est*: sed requiritur interioris pœnitentiæ virtus.

*in corpo-
re art.*

ARTIC. VII.

Vtrum ex parte baptizati requiratur intentio suscipiendi sacramentum baptismi?

390
*infr. 7. 69
a. 2. et 4.
d. 6. q. 1.
ar. 2. 7 3.
et d. 29.
q. 1. a. 2.
q. 4. cor.*

AD septimum sic proceditur. Videtur, quòd ex parte baptizati non requiratur intentio suscipiendi sacramentum baptismi. Baptizatus enim se habet sicut patiens in sacramento. Intentio autem non requiritur ex parte patientis, sed ex parte agentis. Ergo videtur quòd ex parte baptizati, non requiratur intentio suscipiendi baptismum.

¶ 2 Præterea, Si præmittatur id quod requiritur ad baptismum, homo est denuò baptizandus: sicut cum præmittitur inuocatio Trinitatis, vt supra.

pra dictum est*. Sed ex hoc non videtur aliquis esse denuò baptizandus, quòd intentionem non habebat suscipiendi baptismum: alioquin cum de intentione baptizati non constet, quilibet posset petere se denuò baptizari propter intentionis defectum. Non videtur ergo quòd intentio requiratur ex parte baptizati, vt suscipiat sacramentum.

¶ 3 Preterea, Baptismus contra peccatum originale datur. Sed originale peccatum contrahitur sine intentione nascentis. Ergo baptismus (vt videtur) intentionem non requirit ex parte baptizati.

S E D contra est, quòd secundum ritum Ecclesiæ baptizandi profitentur se petere ab Ecclesia baptismum, per quod profitentur suam intentionem de susceptione sacramenti.

RESPONDEO dicendum, quòd per baptismum aliquis moritur veteri vitæ peccati, & incipit quamdam vitæ nouitatem: secundum illud Rom. 6. Consepulti sumus Christo per baptismum in mortem: vt quomodo Christus surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in nouitate vitæ ambulemus. Et idèd sicut ad hoc quòd homo moriatur veteri vitæ, requiritur secundum Aug. * in habente vsum liberi arbitrij voluntas, qua eum veteris vitæ pœniteat; ita requiritur voluntas, qua intendat vitæ nouitatem: cuius principium est ipsa susceptio sacramenti. Et idèd ex parte baptizati, requiritur voluntas, siue intentio suscipiendi sacramentum.

*in lib. de
med. pœ-
nit. ca. 2.
non logè
a princ.
to. 9.*

Ad primum ergo dicendum, quòd in iustificatione, quæ fit per baptismum, non est passio coacta, sed voluntaria. Et idèd requiritur intentio recipiendi id quod ei datur.

Ad secundum dicendum, quòd si in adulto deesset intentio suscipiendi sacramentum, esset rebaptizandus. Si tamen hoc non constaret, esset dicendum, Si non es baptizatus; ego te baptizo.

Ad tertium dicendum, quòd baptismus ordinatur non solum contra originale peccatum, sed etiam

ARTIC. VIII.

Utrum fides requiratur ex parte baptizati?

391
4. di. 6. q.
1. a. 3. q.
1. c. 94. 2.
a. 2. q. 3.
1. cor. 15. d.
9. a. 2. q.
2. ad 2.

AD octauum sic proceditur. Videtur, quod fides
requiratur ex parte baptizati. Sacramentum
enim baptismi à Christo est institutum. Sed Christus
formam baptismi tradens, fidem baptismo præmittit,
dicens Mar. ult. Qui crediderit, & baptizatus fuerit,
saluus erit. Ergo videtur quod nisi sit fides, non
possit esse sacramentum baptismi.

¶ 2 Præterea, Nihil frustra in sacramentis Ec-
clesiæ agitur. Sed secundum ritum Ecclesiæ, ille qui
accedit ad baptismum, de fide interrogatur, cum di-
citur, Credis in Deum patrem, &c. Ergo videtur,
quod fides ad baptismum requiratur.

¶ 3 Præterea, Ad baptismum requiritur intentio
suscipiendi sacramentum. Sed hoc non potest esse sine
recta fide, cum baptismus sit rectæ fidei sacramentum:
per eum enim incorporatur homines Christo (vt Aug.⁸
dicit in lib. de baptismo paruulorum) hoc autem non
potest esse sine recta fide, secundum illud Ephes. 3.
Habitare Christum per fidem in cordibus uestris.
Ergo videtur, quod ille qui non habet rectam fidem,
non possit suscipere sacramentum baptismi.

Libr. 1. de
pec. mer.
et rem. c.
26. à me.
10. 7.

¶ 4 Præterea, Infidelitas est grauissimum pecca-
tum, vt in 2. parte habitum est*. Sed permanentes in
peccato, non sunt baptizandi. Ergo etiam nec per-
manentes in infidelitate.

2. 2. q. 10
ar. 3.

in reg. li.
9. epi. 61.
nō logè à
princ. &
habetur
de conf. d.
4. c. 44.

SED contra est, quod Greg. * scribens Quirino
Episcopo, dicit, Ab antiqua Patrum institutione
didicimus, vt qui apud hæresim, in Trinitatis nomi-
ne baptizantur, cum ad sanctam Ecclesiam redeunt
aut unctioe chrisimatis, aut impositione manus, aut
sola professione fidei: ad sinum matris Ecclesiæ re-
uocentur. Hoc autem non esset, si recta fides esset
de necessitate baptismi. Non ergo recta fides ex ne-
cessitate requiritur ad susceptionem baptismi.

R E -

RESPONDEO dicendum, quòd sicut ex dictis patet*, duo efficiuntur in anima per baptismum, scilicet character, & gratia. Dupliciter ergo aliquid ex necessitate requiritur ad baptismum. Vno modo sine quo gratia haberi non potest, quæ est ultimus effectus sacramenti. Et hoc modo recta fides ex necessitate requiritur ad baptismum: quia sicut dicitur Roman. 3. Iustitia Dei est per fidem Iesu Christi. Alio modo requiritur aliquid ex necessitate ad baptismum, sine quo character baptismatis imprimi non potest. Et sic recta fides baptizati non requiritur ex necessitate ad baptismum. sicut nec recta fides baptizantis, dummodo adsint cætera, quæ sunt de necessitate sacramenti. Non enim sacramentum perficitur per iustitiam hominis dantis vel suscipientis baptismum, sed per virtutem Dei.

q. 63. a 6
 & q. 69.
 a. 4. et 6.

Ad primum ergo dicendum, quòd Dominus loquitur ibi de baptismo, secundum quod perducit homines ad salutem per gratiam iustificantem. Quod quidem sine recta fide esse non potest: & ideo significanter dicit, Qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit.

Ad secundum dicendum, quòd Ecclesia intendit homines baptizare, ut emundentur à peccato: secundum illud Isai. 27. Hic est omnis fructus, ut auferatur peccatum. Et ideo quantum est de se, non intendit dare baptismum nisi habentibus rectam fidem, sine qua non est remissio peccatorum. Et propter hoc interrogat accedentes ad baptismum, an credant. Si tamen sine recta fide aliquis baptismum suscipiat extra Ecclesiam, non percipit illud ad suam salutem. Unde August.* dicit, Ecclesia paradiso comparata, indicat nobis, posse quidem baptismum eius, homines etiam foris accipere, sed salutem beatitudinis extra eam neminem percipere vel tenere.

l. 4. de ba
 ptis. cõtra
 Dona. in
 prin. 10. 7

Ad tertium dicendum, quòd etiam nõ habens rectam fidem circa alios articulos, potest habere rectam fidem circa sacramentum baptismi: & ita non impe-

l. 3 dicitur

ditur, quin possit habere intentionem suscipiendi sacramentum baptismi. Si tamen etiam circa hoc sacramentum non rectè sentiat, sufficit ad perceptionem sacramenti generalis intentio, qua intendit suscipere baptismum, sicut Christus instituit, & sicut Ecclesia tradit.

Ad quartum dicendum, quòd sicut sacramentum baptismi non est conferendum ei, qui non vult ab alijs peccatis recedere, ita etiam nec ei qui non vult infidelitatem deserere. Vterque tamen suscipit sacramentum, si ei conferatur, licet non ad salutem.

ARTIC. IX.

Vtrum pueri sint baptizandi?

392
4. d. 4. q. 1
3. a. 4. q. 1
et Mal. q. 1
4. a. 1. co.
princ. &
quo. 3. a.
10. cor. et
quo. 9. &
22. cor.
* 2. 7. hu-
ius quæst.
* q. 65. a. 1
* in li de
præd. san-
cto. 5. in
fin. 10. 7.

AD nonum sic proceditur. Videtur, quòd pueri non sint baptizandi. In eo enim qui baptizatur, requiritur intentio suscipiendi sacramentum: ut supra dictum est*. Huiusmodi autem intentionem non possunt pueri habere, cum non habeant usum liberi arbitrij. Ergo videtur quòd non possint suscipere sacramentum baptismi.

¶ 2 Præterea, Baptismus est fidei sacramentum, ut supra dictum est †. Sed pueri non habent fidem, quæ consistit in credentium voluntate, ut August. * dicit super Ioannem. Nec etiam potest dici quòd saluentur in fide parentum: quia quandoque parentes sunt infideles, & sic magis per eorū infidelitatem damnantur. Ergo videtur quòd pueri non possint baptizari.

¶ 3 Præterea, 1. Petr. 3. dicitur, quòd homines saluos facit baptisma, non carnis depositio sordium, sed conscientia bonæ interrogatio in Deum. Sed pueri neque conscientiam habent bonam vel malam (cum non habeant usum rationis); neque etiam convenienter ipsi interrogantur, cum non intelligant. Non ergo pueri debent baptizari.

SED contra est, quod Dion. * dicit vlt. cap. eccl. hier. Diuini nostri duces, scilicet Apostoli, probauerunt infantes recipi ad baptismum.

RESPONDEO dicendum, quòd sicut Apostolus

Paulus dicit Rom. 5. Si vnus delicto, mors regnauit per vnum, scilicet per Adam, multo magis abundantiam gratiæ & donationis & iustitiæ accipientes, in vita regnabunt per vnum Iesum Christum. Pueri autem ex peccato Adæ, peccatū originale contrahūt*. Quod patet ex hoc, quòd sunt mortalitati subiecti, quæ per peccatum primi hominis in omnes pertransit, vt Apostolus ibidem dicit. Vnde multo magis pueri possunt per Christum gratiam accipere, vt regnent in vita æterna. Ipse autem Dominus dicit Ioānis 3. quod nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei. Vnde necessarium fuit pueros baptizari: vt sicut per Adā damnationem incurrerunt nascendo*, ita per Christum salutem consequantur renascendo †.

Fuit etiam conueniens pueros baptizari, vt à pueritia nutriti in his quæ sunt Christianæ vitæ, firmiter in ea perseuerent, secundum illud Prouerb. 22. Adolescens iuxta viam suam, etiam cum senuerit non recedet ab ea. Et hanc rationem assignat Dionysius † ult. cap. eccles. hierar.

Ad primum dicendum, quòd regeneratio spiritualis, quæ fit per baptismum, est quodam modo similis natiuitati carnali, quantum ad hoc, quòd sicut pueri in maternis uteris constituti, non per seipsum nutrimentum accipiunt, sed ex nutrimento matris sustentantur: ita etiam pueri nondum habentes vsum rationis, quasi in utero matris Ecclesiæ constituti, non per seipsum, sed per actum Ecclesiæ salutem suscipiunt. Vnde Augustinus dicit in † libro de peccatorum meritis & remissione, Mater Ecclesia os maternum paruulis præbet, vt sacris mysterijs imbuantur: quia nondum possunt corde proprio credere ad iustitiam, nec ore proprio confiteri ad salutem*. Si autem propterea rectè fideles vocantur, quoniam fidem per verba gestantium quodammodo profitentur: cur etiam non penitentes habeantur, cum per eorundem verba gestantium, diabolo & huic seculi

*vt dicit
Aug. l. 5.
Hypog. et
libr. 1. de
pec. mer.
et rem. c.
18. to. 7.*

** Aug. de
Genes. ad
lit. li. 10.
c. 12. to. 3
* cōc. Mil.
c. 2. to. 1.
† nō pro-
cul à fin.*

*li. 1. c. 25.
circa fin.
to. 7.*

*cod. li. c.
19 circa
fin. to. 7.*

Io abrenunciare monstrantur? Et eadem ratione possunt dici intendentes, non per actum propriæ intentionis, cum ipsi quandoque contrantantur & plorent: sed per actum eorum à quibus offeruntur.

*epist. 23.
10.2.*

*in eadem
ep. 33. in
med. 10.2*

*ea. ep. 23.
cir. prin.
som. 2.
habetur
de conf.
d. 4. c. 129*

Ad secundum dicendum, quòd sicut Aug. * scribens Bonifacio dicit, In Ecclesia Saluatoris paruuli per alios credunt, sicut ex alijs quæ in baptismo remittuntur, peccata traxerunt. Nec impeditur eorum salus, si parentes sint infideles: quia sicut † Aug. dicit, eidem Bonifacio scribens, offeruntur paruuli ad percipiendam spiritualem gratiam, non tam ab eis, quorum gestantur manibus (quamuis & ab ipsis, si & ipsi boni fideles sunt), quàm ab vniuersa societate, & Sanctorum atque fidelium. Ab omnibus namque offerri rectè intelliguntur, quibus placet quòd offeruntur, & quorum charitate ad communionem sancti Spiritus adiunguntur. Infidelitas autem propriorum parentum, etiam si eos post baptismum demoniorum sacrificijs imbuere conentur, pueris non nocet: quia vt August. * ibidem dicit, puer semel generatus per aliorum voluntatē, deinceps non potest vinculo alienæ iniquitatis obstringi, vbi nulla sua voluntate consentit, secundum illud Ezech. 18. Sicut anima patris mea est, ita & anima filij: anima quæ peccauerit, ipsa morietur. Sed ideò ex Adam traxit, quòd sacramenti illius gratia solueretur: quia nondum erat anima separatim viuens. Fides autem vnius immò totius Ecclesiæ, paruulo prodest per operationem Spiritus sancti, qui vnit Ecclesiam, & bona vnius alteri communicat.

Ad tertium dicendum, quòd sicut puer cū baptizatur, non per seipsum, sed per alios credit: ita non per seipsum, sed per alios interrogatur: & interrogati consententur fidem Ecclesiæ in persona pueri, qui huic fidei aggregatur per fidei sacramentum. Conscientiam autem bonam consequitur puer etiam in seipso: non quidem actu, sed habitu per gratiam iustificantem.

AR -

Utrum pueri Iudæorum vel aliorum infidelium sint inuitis parentibus baptizandi?

AD decimum sic proceditur. Videtur, quod pueri Iudæorum vel aliorum infidelium sint baptizandi, etiam inuitis parentibus. Magis enim debet homini subueniri contra periculum mortis æternæ, quam contra periculum mortis temporalis. Sed puero in periculo mortis temporalis existenti est subueniendum, etiam si parentes per malitiam contraniterentur. Ergo multo magis est subueniendum pueris infidelium filiis, per baptismum contra periculum mortis æternæ, etiam inuitis parentibus.

¶ 2 Præterea, Filij seruorum sunt serui, & in potestate dominorum. Sed Iudæi sunt serui, & regum & principum, & quicumque etiam alij infideles. Ergo absque omni iniuria possunt principes filios Iudæorum vel aliorum seruorum infidelium facere baptizari.

¶ 3 Præterea, Quilibet homo est magis Dei, à quo habet animam, quam patris carnalis, à quo habet corpus. Non est ergo iniustum, si pueri infidelium filij parentibus carnalibus auferantur, & Deo per baptismum consecrentur.

SED cōtra est, quod in Decr.* d. 45. ex Cōc. Tole. sic dicitur de Iudæis, Præcepit sancta synodus nemini deinceps ad credendum vim inferre: non enim tales inuiti saluandi sunt, sed volentes, vt integra sit forma iustitiæ.

RESPONDEO dicendum, quod pueri infidelium filij, aut habent usum rationis, aut non habent. Si autem habent, iam quantum ad ea, quæ sunt iuris diuini, vel naturalis, incipiunt suæ potestatis esse. Et ideo propria voluntate inuitis parentibus possunt baptismum suscipere, sicut & matrimoniū contrahere. Et ideo tales licite moneri possunt & induci ad suscipiendum baptismū. Si verò nondū habēt usum liberi arbitrij, secundū ius naturale sunt sub cura parentum, quādiu ipsi sibi prouidere nō possūt: vnde etiā de pue

393
2.2. q. 10
ar. 12. &
quol. 2. a.
7. et 11.
cor.

dist. 45. c.
de Iuda.
ex Conc.
Tol. 4. c.
55.

ris antiquorum dicitur, q̄ saluabantur in fide parentum. Et ideo contra iustitiam naturalem esset, si tales pueri inuitis parentibus baptizarentur: sicut etiã si aliquis habens vsum rationis baptizaretur inuitus. Esset etiam periculosum taliter filios infidelium baptizare: quia de facili ad infidelitatem redirent, propter naturalem affectum ad parentes. Et ideo non habet hoc Ecclesiæ consuetudo, quòd filij infidelium inuitis parentibus baptizentur.

Ad primum ergo dicendum, quòd à morte corporali non est aliquis eripiendus contra ordinem iuris ciuilib: puta, si aliquis à suo iudice condemnetur ad mortem, nullus debet eum violenter à morte eripere. Vnde nec aliquis debet irrumperè ordinem iuris naturæ, quo filius est sub cura patris, vt eum liberet à periculo mortis æternæ.

Ad secundum dicendum, quòd Iudæi sunt serui principum, seruitute ciuili, quæ non excludit ordinem iuris naturalis vel diuini.

Ad tertium dicendum, quòd homo ordinatur ad Deum per rationem, per quam Deum cognoscere potest. Vnde puer antequam vsum rationis habeat, naturali ordine ordinatur in Deum per rationem parentum, quorum curæ naturaliter subiacet; & secundum eorum dispositionem sunt circa ipsum diuina agenda.

ARTIC. XI.

Vtrum pueri in maternis vteris positi, sint baptizandi?

394
4. d. 6. q.
1. a. 1. q.
1. et d. 23
q. 2. a. 2.
q. 1. ad 1.
q. 2.

AD vndecimum sic proceditur. Videtur, quòd pueri in maternis vteris existentes possint baptizari. Efficacius enim est donum Christi ad salutem, quàm peccatum Adæ ad damnationem, vt Apost. dicit Roman. 5. Sed pueri in maternis vteris damnantur propter peccatum Adæ. Ergo multo magis saluari possunt per donum Christi: quod quidem fit per baptismum. Ergo pueri in maternis vteris existentes possunt baptizari.

¶ 2 Præ-

¶ 2 Præterea, Puer in utero matris existens, ali-
quid matris esse videtur. Sed baptizata matre, bapti-
zatur quicquid est eius intra ipsam existens. Ergo
videtur, quòd baptizata matre, baptizetur puer in
utero eius existens.

¶ 3 Præterea, Mors æterna peior est, quàm mors
corporalis. Sed de duobus malis minus malum est
eligendum. Si ergo puer in utero matris existens
baptizari non potest, melius esset, quòd mater ape-
riretur, & puer vi eductus baptizaretur, quàm quòd
puer æternaliter damnaretur absque baptismo de-
cedens.

¶ 4 Præterea, Contingit quandoque, quòd ali-
qua pars pueri prius egreditur: sicut legitur Genes.
38. quòd pariente Thamar, in ipsa effusione infan-
tium, vnus protulit manum, in qua obstetrix ligauit
coccinum dicens, iste egreditur prior: illo vero
manum retrahente, egressus est alter. Quandoque
autem in tali casu imminet periculum mortis. Ergo
videtur, quòd illa pars debeat baptizari, puero adhuc
in materno utero existente.

S E D contra est, quòd August. * dicit in epist. ad *ep. 57. in*
Dardanum, Nemo renascitur nisi primo nascatur. Sed *ter med.*
baptismus est quædam spiritualis regeneratio. Non *et fi. 2. 2.*
ergo debet aliquis baptizari priusquam ex utero
nascatur.

R E S P O N D E O dicendum, quòd de necessi-
tate baptismi est, quòd corpus baptizandi aliquo
modo aqua abluatur, cum baptismus sit quædam
ablutio: vt supra dictum est *. Corpus autem infan-
tis antequam nascatur ex utero, non potest aliquo *q. 66. a. 1*
modo abluí aqua, nisi forte dicatur, quòd ablutio
baptismalis, qua corpus matris lauatur, ad filium in
ventre existentem perueniat. Sed hoc esse non po-
test: tum quia anima pueri, ad cuius sanctificationem
ordinatur baptismus, distincta est ab anima matris:
tum quia corpus pueri animati, iam est formatum,
& per consequens à corpore matris. distinctum.

Et

li. 6. c. 5.
non longe
ante me.
10.7.

Et ideo baptismus quo mater baptizatur, non redundat in prolem, in utero matris existentem. Vnde August.* dicit contra Iulianum, Si ad matris corpus id quod in ea concipitur, pertinet, ita ut eius pars imputetur, non baptizaretur infans, cuius mater baptizata est aliquo mortis urgente periculo, cum eum gestaret in utero. Nunc vero cum ipse etiam, scilicet infans baptizetur, non utique ad maternum corpus, cum esset in utero, pertinebat. Et ita relinquitur, quod nullo modo infantes in maternis uteris existentes, baptizari possunt.

Ad primum ergo dicendum, quod pueri in maternis uteris existentes, nondum prodierunt in lucem, ut cum alijs hominibus vitam ducant. Vnde non possunt subijci actioni humane, ut per eorum ministerium sacramenta recipiant ad salutem. Possunt tamen subijci operationi Dei, apud quem viuunt, ut quodam privilegio gratiæ sanctificationem consequantur: sicut patet de sanctificatis in utero.

Ad secundum dicendum, quod membrum interius matris est aliquid eius per continuationem & unionem naturalem partis ad totum. Puer autem in utero matris existens, est aliquid eius per quandam colligationem corporum distinctorum. Vnde non est similis ratio.

Ad tertium dicendum, quod non sunt facienda mala, ut veniant bona: ut dicitur Rom. 7. & ideo non debet homo occidere matrem, ut baptizet puerum. Si tamen mater mortua fuerit viuentis prole in utero, debet aperiri, ut puer baptizetur.

Ad quartum dicendum, quod expectanda est totalis egressio pueri ex utero ad baptismum, nisi mors imminet. Si tamen primo caput egrediatur, in quo fundantur omnes sensus, debet baptizari periculo imminente: & non est postea rebaptizandus, si eum perfecte nasci contigerit. Et videtur idem faciendum quæcumque alia pars egrediatur, periculo imminente. Quia tamen in nulla exteriorum partium integritas

gritas vitæ ita confilfit sicut in capite, videtur quibusdam quòd propter dubium, quacumque alia parte corporis abluta, puer post perfectam natiuitatem fit baptizandus sub hac forma, Si non es baptizatus, ego te baptizo.

ARTIC. XII.

Vtrum furiosi & amentes debeant baptizari?

AD duodecimum sic proceditur. Videtur, quòd furiosi & amentes non debeant baptizari. Ad susceptionem enim baptismi requiritur intentio in eo qui baptizatur: vt supra dictum est *. Sed furiosi & amentes, cum careant vsu rationis, non possunt habere nisi inordinatam intentionem. Ergo non debent baptizari.

395
4.d.4. q.
3.a. 1. q.
3. et d. 18
q. 1. a. 3.
q. 1. co. et
ver q. 28
a. 3. ad 2.
* a. 7. hu
ius q.

¶ 2 Præterea, Homo bruta animalia superexcedit in hoc quòd habet rationem. Sed furiosi & amentes non habent vsu rationis: & quandoque etiam in eis non expectatur, sicut expectatur in pueris. Ergo videtur, quòd sicut bruta animalia non baptizantur, ita nec tales furiosi & amentes debeant baptizari.

¶ 3 Præterea, Magis est ligatus vsus rationis in furiosis vel amentibus, quam in dormientibus. Sed baptismus non consuevit dari dormientibus. Ergo non debet dari amentibus & furiosis.

SED contra est, quòd August. dicit * 4. confess. de amico suo, qui cum desperaretur, baptizatus est nesciens: & tamen baptismus in eo efficaciam habuit. Ergo carentibus vsu rationis, aliquando baptismus dari debet.

li. 4. c. 4.
pari ante
te me. 6. &

RESPONDEO dicendum, quòd circa amentes & furiosos est distinguendum. Quidam enim sunt à natiuitate tales, nulla habentes lucida interualla: in quibus etiam nullus vsus rationis apparet. Et de talibus quantum ad baptismi susceptionem, videtur esse idem iudicium & de pueris, qui baptizantur in fide Ecclesiæ, vt supra dictum est *. Alij vero sunt amentes, qui ex sana mente quã habuerunt prius, in amentiam inciderunt. Et tales sunt iudicandi secundum vo-

ar. 9. huius
ius q.

lunta-

luciam quam habuerunt, dum sanæ mentis existerent. Et ideo si tunc apparuit in eis voluntas suscipiendi baptismum, debet eis exhiberi in furia & amentia constitutis, etiam si tunc actu contradicant: alioquin si nulla voluntas suscipiendi baptismum in eis apparuit, dum sanæ mentis essent, non sunt baptizandi*. Quidam vero sunt, qui etsi à natiuitate fuerint furiosi vel amentes, habent tamen aliqua lucida interualla, in quibus recta ratione uti possunt. Vnde, si tunc baptizari voluerint, baptizari possunt etiam in amentia constituti. Et debet eis tunc sacramentum conferri, si periculum timeatur: alioquin melius est, ut tempus expectetur, in quo sint sanæ mentis, ad hoc quod deuotius suscipiant sacramentum. Si autem tempore lucidi interualli non appareat in eis voluntas suscipiendi baptismum, baptizari non debent in amentia constituti. Quidam vero sunt, qui etsi non omnino sanæ mentis existant, in tantum tamen ratione utuntur, quod possunt de sua salute cogitare, & intelligere sacramenti virtutem. Et de talibus idem est iudicium, sicut de his qui sanæ mentis existunt, qui baptizantur volentes, non autem inuiti.

Ad primum ergo dicendum, quod amentes qui nunquam habuerunt, nec habent usum rationis, baptizantur ex intentione ecclesie, sicut & ex actu*. Ecclesie credunt & penitent: sicut supra de pueris dictum est †. Illi vero qui aliquo tempore habuerunt vel habent usum rationis, secundum propriam intentionem baptizantur, quam habent vel habuerunt tempore sanæ mentis.

Ad secundum dicendum, quod furiosi vel amentes carent usu rationis per accidens, scilicet propter aliquod impedimentum organi corporalis: non autem propter defectum animæ rationalis, sicut bruta animalia. Vnde non est de his similis ratio.

Ad tertium dicendum, quod dormientes non sunt baptizandi, nisi periculum mortis immineat: in quo casu baptizari debent, si prius in eis voluntas apparuit

ut habe-
tur in De-
cre. li. 3.
tit. 42. c.
3. in fin.

* ad ritum.

ar. 9. hu-
ius q.

ruit suscipiendi baptismum, sicut & de amentibus dictum est *. Sicut Aug. † narrat in 4. lib. confessio. de amico suo, qui baptizatus est nesciens, propter periculum mortis.

*in co. av.
† l. 4. c. 4.
parū ante
me. s. 3*

QVÆST. LXIX.

De effectibus Baptismi, in decem articulos diuisa.

Deinde considerandum est, de effectibus baptismi.

- ¶ Et circa hoc quærentur decem.
- ¶ Primo, utrum per baptismum auferantur omnia peccata?
- ¶ Secundo, utrum per baptismum liberetur homo ab omni pœna?
- ¶ Tertio, utrum baptismus auferat pœnalitates huius vitæ?
- ¶ Quarto, utrum per baptismum conferantur homini gratia & virtutes?
- ¶ Quinto, de effectibus virtutum, qui per baptismum conferuntur?
- ¶ Sexto, utrum etiam paruuli in baptismo gratias & virtutes accipiant?
- ¶ Septimo, utrum per baptismum aperiatur baptizatis ianua regni cœlestis?
- ¶ Octauo, utrum baptismus æqualem effectum habeat in omnibus baptizatis?
- ¶ Nono, utrum fictio impediatur effectum baptismi?
- ¶ Decimo, utrum recedente fictione, baptismus obtineat suum effectum?

396
2. dis. 32.
q. 1. ar. 1.
et 4. d. 4.

ARTIC. I.

Utrum per baptismum tollantur omnia peccata?

q. 2. a. 1.
q. 1. et d.
17. q. 3.
a. 5. q. 1.
et 4. cor.
c. 59. 6.
72. cor. 2.
et Heb. 6
co. 3. fin.

AD primum sic proceditur. Videtur, quod per baptismum non tollantur omnia peccata. Baptismus enim est quædam spiritualis regeneratio, quæ contraponitur generationi carnali. Sed per generationem carnalem homo contrahit solum originale peccatum. Ergo per baptismum soluitur solum originale peccatum.

¶ 2 Præterea, Pœnitentia est sufficiens causa remif-